

Omyl a pravda

„Sebeabsurdnější tvrzení, pokládají-li je lidé za realitu, stává se realitou ve svých důsledcích.“ (citát z [www](#)). – Toto rozpoznání však obsahuje víc, než samo říká: už to, že člověk může něco absurdního (a nesmyslného atd.) považovat za skutečnost, svědčí o tom, že i tam, kde se nemýlí, tj. kde za skutečnost považuje opravdu něco skutečného, to musí nějak aktivně myslet, vymyslet, myšlenkově uchopit – takže nejde a nemůže jít o nějaké „prosté vidění“, „prosté nahlédnutí“, jak si to kdysi představovali první filosofové (otevřít oči a vidět – bez jakéhokoli aktivního zásahu ze strany vidícího). Jen tam, kde je možno se dopouštět omylů, je možná pravda. Vyloučit nějak předem omyl (nebo lež) by vždycky nutně znamenalo vyloučit také pravdu.

(Písek, 151218-2.)